

Sygnatura akt II C 891/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant stażysta M. G.

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w Ł. przy ulicy (...) przeciwko A. L.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 352,32 zł (trzysta pięćdziesiąt dwa złote trzydzieści dwa grosze) od dnia 14 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygnatura akt: II C 891/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 listopada 2017 roku powód – Stowarzyszenie (...) w Ł. przy ulicy (...) (dalej S.), reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego A. L. na swoją rzecz kwoty 1.026,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany był członkiem Stowarzyszenia do końca maja 2017 roku. Zgodnie ze statutem, wysokość i terminy uiszczania opłat za korzystanie przez członków Stowarzyszenia z miejsc postojowych ustala zarząd Stowarzyszenia. Wysokość opłat w 2017 roku wynosiła 46,51 złotych miesięcznie. Ponieważ pozwany był członkiem Stowarzyszenia przez pięć miesięcy 2017 roku powinien uiścić opłatę w wysokości 232,55 złotych, tymczasem wpłacił na rachunek powoda kwotę 205,80 złotych, niedopłata wynosi 26,75 złotych. Nadto pozwany pomimo rezygnacji z członkostwa nadal zajmuje wiatę należącą do Stowarzyszenia. Opłatę za bezumowne korzystanie z miejsca postojowego walne zebranie członków Stowarzyszenia ustaliło na 250 złotych miesięcznie. Powód dochodzi niniejszym pozwem zapłaty za cztery miesiące bezumownego korzystania, tj. od lipca do października 2017 roku.

(pozew – k. 2-3, pełnomocnictwo – k. 6, odpis KRS k. 7-8)

W odpowiedzi na pozew z 23 stycznia 2018 roku pozwany A. L. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zakwestionował żądanie pozwu tak co do zasady jak i wysokości. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że był członkiem Stowarzyszenia do maja 2017 roku i uiścił wszystkie należności do końca 2017 roku, natomiast wydruk załączony przez powoda jest niekompletny. Nadto podniósł, że powód pozostaje w sporze z właścicielami wiat, którzy wybudowali je w 1989 roku i które stanowią ich własność do technicznego zużycia.

(odpowiedź na pozew – k. 33-38)

W piśmie z 28 lutego 2018 roku powód wskazał, że wszelkie prawa i obowiązki dotychczasowych dzierżawców terenu, związane z użytkowaniem parkingu przejęło Stowarzyszenie. Parking użytkowany przez Stowarzyszenie położony jest na terenie dzierżawionym od Spółdzielni Mieszkaniowej oraz na terenie należącym do Gminy Ł.. Umowy te zastąpiły dotychczasową umowę między spółdzielnią i grupą dzierżawców. Mimo rezygnacji z członkostwa pozwany nadal zajmuje jedno ze stanowisk parkingowych i odmawia zapłaty za korzystanie z niego. Nadto posiada on informacje o wysokości opłat zarówno obowiązujących członków Stowarzyszenia jak i za bezumowne korzystanie przez osoby nie będące jego członkami.

(pismo – k. 55-57)

Pozwany w piśmie z dnia 23 kwietnia 2018 roku zaznaczył, że wiaty-garaże zostały wybudowane na gruncie udostępnionym przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) z własnych środków osób stowarzyszonych w (...) roku, którzy są ich właścicielami od czasu ich wybudowania do czasu technicznego zużycia. Pozwany A. L. uiścił na rzecz Stowarzyszenia opłatę za dzierżawę gruntu oraz energie elektryczną w kwocie 352,32 złotych 13 stycznia 2018 roku, natomiast powód dokonał zwrotu tej kwoty, żądając zapłaty większej sumy pieniędzy.

(pismo pozwanego – k. 73-74)

Na rozprawie 17 maja 2018 roku powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia co do odsetek ustawowych od kwoty 352,32 złotych od dnia 14 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty, wobec czego żąda kwoty 352,32 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 listopada 2017 roku do 13 stycznia 2018 roku oraz kwoty 674,43 złotych z ustawowymi odsetkami od 3 listopada do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie stanowiska stron nie uległy zmianom.

(protokół rozprawy – k. 81-82)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy decyzji z 28 października 1988 roku Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) uzyskała pozwolenie na budowę wiaty samochodowej, jako inwestycji tymczasowej do (...) roku, z możliwością przedłużenia, na nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) – Myśliwskiej 15.

(kserokopia decyzji – k. 39-39v)

W dniu 3 marca (...) roku zawarto umowę, nazwaną „umową dzierżawy terenu”, pomiędzy w/w S. jako wydzierżawiającym a 25 osobami - mieszkańcami ulicy (...) i niektórymi innymi ulic, w tym A. L., jako dzierżawcami. Umowa dotyczyła terenu przy ul. (...) i ul. (...), na którym członkowie spółdzielni wybudowali za własne pieniądze wiaty samochodowe. Umowa została zawarta do 31 grudnia (...) roku. Po upływie tego terminu umowa mogła być przedłużona jeżeli dzierżawca posiadać będzie aktualne zezwolenie z (...) D. Do reprezentowania dzierżawcy we wszystkich sprawach związanych z umową upoważnieni zostali J. W., A. M. oraz L. S. (1). Aneksem z dnia (...) roku umowa została przedłużona do czasu zużycia technicznego wiaty samochodowej.

(kserokopie: umowa – k. 41-42, „lista dzierżawców” k. 40, aneksu k. 46)

Decyzją z 20 stycznia 1997 roku wydana na wniosek S. Prezydent Miasta Ł. wyraził zgodę na dalsze użytkowanie przedmiotowych wiat samochodowych do czasu ich technicznego zużycia.

(kserokopia decyzji – k. 45)

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Ł. , jako wydzierżawiający oraz Stowarzyszenie, jako dzierżawca, zawarli w dniu 26 marca 2013 roku umowę określoną jako umowa dzierżawy terenu nr (...), której przedmiotem jest teren o

powierzchni 97,90 m² przy ulicy (...) (dawna (...)). Na przedmiotowym terenie dzierżawca zobowiązał się prowadzić działalność polegającą na zapewnieniu i zorganizowaniu 7 miejsc parkingowych dla pojazdów stanowiących własność bądź użytkowanych przez członków S. i mieszkańców budynków przez nią zarządzanych. Prowadzenie parkingu miało być wykonywane w oparciu o statut zatwierdzony przez wydzierżawiającego, każdorazowa jego zmiana wymagała akceptacji wydzierżawiającego. Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

(kserokopia umowy dzierżawy – k. 61-63)

Gmina Ł. obciążyła Stowarzyszenie opłatą w wysokości 3.897,23 złotych za okres od 1 sierpnia do 31 grudnia 2017 roku z tytułu bezumownego korzystania z gruntu o powierzchni 229,60 m², na którym usytuowane jest część z wiat parkingowych.

(kserokopia pisma (...) k. 64, kserokopia faktury VAT – k. 65)

Miejsce parkingowe, z którego korzysta pozwany znajduje się na terenie należącym do Spółdzielni Mieszkaniowej (...).

Stowarzyszenie (...) w Ł. przy ulicy (...) powstało z inicjatywy dzierżawców, będących stronami pierwotnej umowy ze Spółdzielnią. Stowarzyszenie zarejestrowane jest w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej pod numerem K. (...) od 29 września 2003 roku. Do reprezentowania Stowarzyszenia upoważnieni są aktualnie dwaj członkowie zarządu działający łącznie. Członkami Zarządu na dzień 21 października 2017 roku byli: A. M. (Prezes), J. W. (S.) oraz R. K. (Z.). Celem S. jest prowadzenie bieżących spraw zarządu wiatami parkingowymi w Ł. przy ulicy (...) oraz czynienie starań zmierzających do uzyskania tytułu prawnego do terenów zajmowanych przez w/w wiaty parkingowe.

(odpis KRS – k. 7-8, bezsporne)

(...) na dzień 5 kwietnia 2017 roku było 25 osób w tym A. L..

(lista obecności – k. 13)

W dniu 28 czerwca 2017 roku odbyło się walne zgromadzenie członków Stowarzyszenia, na którym podjęto uchwałę o uchyleniu dotychczasowego Statutu i przyjęciu nowego. Zgodnie z nowym Statutem Stowarzyszenie realizuje swoje cele poprzez pobór składki członkowskiej z przeznaczeniem na użytkowanie, konserwacje i bieżące naprawy wiat samochodowych. Wysokość składki na dany rok kalendarzowy ustala zarząd Stowarzyszenia. Składka podstawowa roczna powinna być płatna w częściach miesięcznych. Do chwili podania wysokości składki za kolejny rok obowiązuje wysokość wpłat miesięcznych za rok miniony. (§7 ust. 1) Skreślenie z listy członków Stowarzyszenia następuje m.in. na pisemny wniosek członka złożony Zarządowi Stowarzyszenia. Od uchwały Zarządu w przedmiocie skreślenia przysługuje odwołanie do Walnego Zgromadzenia Członków. (§ 13 ust. 1 i § 14 ust. 1) Nadto podczas walnego zgromadzenia podjęto uchwałę, że w przypadku bezumownego/bezprawnego zajmowania stanowiska pod wiatą Zarząd Stowarzyszenia podejmuje kroki prawne wobec takiej osoby aby obciążyć ją opłatą w wysokości 250 złotych za każdy miesiąc użytkowania tego stanowiska.

(kserokopie: statut – k. 9-12, protokół wlanego zgromadzenia – k. 16-17)

Zarząd Stowarzyszenia w dniu 17 maja 2017 roku przekazał członkom Stowarzyszenia obecnym na zebraniu informację dotyczącą rozliczenia składek za rok 2016 oraz wyliczenie prognozowanych wydatków na rok 2017.

(kserokopia: informacja – rozliczenie składek – k. 14)

Pismem datowanym na 25 kwietnia 2017 roku A. L. złożył rezygnację z członkowstwa w S., nie zgadzając się z (...), który miałby być przedmiotem głosowania 17 maja 2017 roku.

(kserokopia pisma – k. 18)

Zarząd Stowarzyszenia pismem datowanym na 10 maja 2017 roku wezwał A. L. do uregulowania zaległej składki w wysokości 41,16 złotych miesięcznie za rok 2017 oraz do zwolnienia użytkowanego stanowiska pod wiatą. Jednocześnie Zarząd poinformował A. L., że rezygnacja przez niego z członkostwa w S. jest ostateczna. A. L. odebrał powyższe wezwanie 23 maja 2017 roku.

(wezwanie – k. 19, potwierdzenie odbioru – k. 20-21)

W dniu 31 maja 2017 roku A. L. dokonał przelewu kwoty 205,80 złotych na rzecz S. tytułem opłaty za wiatę samochodową za okres od stycznia do maja 2017 roku.

(kopia potwierdzenia przelewu – k. 15)

Pismem datowanym na 18 września 2017 roku Stowarzyszenie wezwało A. L. do dopłacenia do dotychczas uiszczonych składek kwoty 26,75 złotych oraz do zapłaty 1000 złotych tytułem bezumownego korzystania z wiaty parkingowej za od czerwca do września 2017 roku.

(kserokopia wezwania – k. 22)

Powód do chwili obecnej zajmuje swoje dotychczasowe miejsce parkingowe. W dniu 13 stycznia A. L. wpłacił na rzecz Stowarzyszenia kwotę 352,32 złotych w tytule wskazując „za wiatę samochodową za 2017 rok”. Kwota ta została pozwanemu zwrócona przez powoda przelewem dokonany z rachunku bankowego Stowarzyszenia 25 stycznia 2018 roku ze wskazaniem w tytule „zwrot nienależnej wpłaty”.

(bezsporne, kserokopie potwierdzenia przelewu – k. 75-76)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej i zawartych w aktach sprawy dokumentów dopuszczonych w charakterze dowodu oraz kserokopii dokumentów (stosownie do art. 308 k.p.c.).

Dokumenty oraz kserokopie dokumentów dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości stron, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tych dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. W zakresie faktów ujętych w opisie stanu faktycznego dowody te pozostawały w zgodzie z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i odpowiadały zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: W. P., L. S. (2), G. B., J. W., L. N., C. R. oraz J. B. na okoliczność powstania wiat samochodowych oraz przysługującego pozwanemu tytułu prawnego do tych wiat, gdyż okoliczności związane z powstaniem wiat były bezsporne, a pozostałe nie dotyczą ustalenia faktów. Nadto, wnioski dowodowe zgłoszone dopiero na rozprawie 17 maja 2018 roku były spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. Sąd oddalił także wnioski dowodowe o przesłuchanie powoda i pozwanego w charakterze stron. Wskazać należy, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem szczególnym i stosownie do art. 299 kpc dopuszcza się go tylko wtedy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W niniejszym postępowaniu nie zachodziła konieczność sięgania po ten środek dowodowy. Okoliczności faktyczne w zasadzie pozostawały bezsporne między stronami. Spór skutków prawnych zaistniałych zdarzeń.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Niniejszym pozwem, powód ostatecznie dochodził zapłaty od pozwanego A. L. na swoją rzecz kwoty 1026,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 352,32 złotych od 3 listopada 2017 roku do 13 stycznia 2018 roku oraz od kwoty 674,43 złotych od 3 listopada 2017 roku do dnia zapłaty. Na żadaną kwotę składało się 26,75 złotych tytułem nieuiszczonej składki członkowskiej w Stowarzyszeniu za okres od stycznia do maja 2017 roku oraz 1000 złotych za bezumowne korzystanie z miejsca parkingowego od czerwca 2017 roku (250 złotych za miesiąc).

W pierwszej kolejności Sąd odniesie się do żądania opiewającego na kwotę 26,75 złotych.

Zauważyć należy, że postanowienia Statutu uchwalonego 28 czerwca 2017 roku, którego egzemplarz został załączony do akt niniejszej sprawy nie mogą być uznane za wiążące w stosunku do pozwanego A. L., gdyż w tej dacie nie był on już członkiem Stowarzyszenia. Treść pierwotnego Statutu nie jest znana, niesporne jednak było w niniejszej sprawie, że członkowie Stowarzyszenia byli zobowiązani do uiszczania składki członkowskiej w wymiarze miesięcznym. Z dokumentu zatytułowanego „informacja – rozliczenie składek” wynika, że w 2016 roku składka ta wynosiła 41,62 złotych miesięcznie. Z wezwania skierowanego do pozwanego z dnia 10 maja 2017 roku wynika, że miesięczna składka za 2016 rok wynosiła 41,16zł. Natomiast od 2017 roku składka, ustalona przez Zarząd Stowarzyszenia, miała wynosić 46,51 złotych, informacja ta została przekazana członkom Stowarzyszenia obecnym na zebraniu 17 maja 2017 roku.

Wskazać należy, że A. L. wystosował do Stowarzyszenia pismo, w którym poinformował o swojej rezygnacji z członkostwa w Stowarzyszeniu. Pismo to dotarło do władz Stowarzyszenia najpóźniej 10 maja 2017 roku, gdyż taka data znajduje się na piśmie wystosowanym przez Zarząd Stowarzyszenia do A. L., odebranych przez niego 23 maja 2017 roku. W piśmie tym Zarząd Stowarzyszenia wezwał pozwanego do opłacenia składek członkowskich za rok 2017 w wysokości 41,16 złotych miesięcznie oraz wskazał, że jego rezygnacja z członkostwa w Stowarzyszeniu jest ostateczna, stosownie do par. 13 Statutu. Treść tego paragrafu nie jest znana.

W kontekście powyższych rozważań żądanie zapłaty od A. L. składki członkowskiej w wysokości 46,51 złotych ustalonej dopiero 17 maja 2017 roku jest bezzasadne. Na marginesie, (z uwagi na fakt, że pozwany nie kwestionował tej okoliczności), zaznaczyć wypada, że wobec nie załączenia statutu Stowarzyszenia obowiązującego przed 28 czerwca 2017 roku nie sposób ustalić, czy składka członkowska ustalona samodzielnie przez Zarząd Stowarzyszenia jest obowiązująca i czy nie wymagała np. zatwierdzenia przez walne zgromadzenia członków Stowarzyszenia. Jest oczywiste, że dla ustalenia procedury określania składki za okres od stycznia do maja 2017 roku nie mogą znaleźć zastosowania postanowienia Statutu uchwalonego 28 czerwca 2017 roku.

W istocie również, nie wiadomo, czy podwyższona składka członkowska miał być płacona dopiero od daty jej faktycznego podniesienia, tj. od 17 maja 2017 roku, czy też z wyrównaniem za poprzedni okres danego roku rozliczeniowego. Kwestia ta nie została jednoznacznie rozstrzygnięta nawet w nowym Statucie, który w § 7 pkt 1 in fine wskazuje, że do chwili podania wysokości składki na kolejny rok obowiązuje wysokość wpłat miesięcznych za rok miniony. W ocenie Sądu prawidłowa wykładnia tego postanowienia prowadzi do wniosku, że stawkę w nowej wysokości członkowie opłacają dopiero od chwili podania jej wysokości przez Zarząd. Brak jest podstaw do przyjęcia, że mają oni obowiązek dopłacenia do składek już uiszczonych według wcześniejszej stawki.

Reasumując zaznaczyć wypada, że powód nie sprostął ciężarowi dowodu w zakresie sformułowanego przez siebie żądania i to na wielu płaszczyznach. W pierwszej kolejności nie wykazał, że w dacie podwyższenia składki członkowskiej t.j. 17 maja 2017 roku pozwany był członkiem Stowarzyszenia. Wręcz przeciwnie, dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy jednoznacznie wskazuje, że rezygnacja powoda z członkostwa w Stowarzyszeniu dotarła do Zarządu tegoż najpóźniej 10 maja 2017 roku. Powód nie udowodnił w żaden sposób, jaka była procedura rezygnacji z członkostwa w Stowarzyszeniu, w szczególności, że istniał jakiś okres wypowiedzenia, lub też że rezygnacja wymagała zatwierdzenia przez któryś z organów Stowarzyszenia (stosownie do brzmienia nowego statutu potrzebna była uchwała zarządu w przedmiocie skreślenia). Ciężar wykazania tych okoliczności spoczywał stosownie do art. 6 k.c. na powodzie, gdyż to powód wywodzi korzystne dla siebie skutki z faktu członkostwa pozwanego w Stowarzyszeniu. Niemniej pozwany, co jest bezsporne, uiścił na rzecz Stowarzyszenia składkę członkowską za okres od stycznia do maja 2017 roku, tj. za okres 5 miesięcy w wysokości 205,80 złotych tj. takiej do uiszczenia której

był wzywany pismem z dnia 10 maja 2017 roku, co pokrywa należność przy uwzględnieniu miesięcznej składki w wysokości 41,16 złotych. Tym samym rozliczenia z tego tytułu pomiędzy powodem a pozwanym zostały uregulowane. Żądanie dodatkowej kwoty 26,75 złotych jest niezasadne, co zostało wyłuszczone powyżej.

Drugie ze sformułowanych przez powoda roszczeń obejmowało żądanie zapłaty 1000 złotych tytułem bezumownego korzystania przez pozwanego A. L. ze stanowiska parkingowego dzierżawionego przez Stowarzyszenie. Powód domagał się opłaty w wysokości 250 złotych miesięcznie począwszy od lipca do października 2017 roku.

Roszczenie to nie zostało udowodnione tak co do zasady jak i wysokości. Materialnoprawnej podstawy tego typu roszczeń dopatrywać się należy w art. 224 i 225 k.c. Na podstawie tych przepisów właściciel może żądać od osoby będącej w posiadaniu jego rzeczy wynagrodzenia za możliwość korzystania z niej, ma także prawo żądać zwrotu pobranych z rzeczy pożytków oraz uiszczenia wartości pożytków zużytych. Wzajemna korelacja praw i obowiązków posiadacza oraz właściciela zależy od charakteru posiadania, tzn. czy posiadanie to wykonywane było w dobrej czy w złej wierze. Nie wdając się jednak bliżej w rozważania dotyczące tej problematyki zauważyć trzeba w pierwszej kolejności, że legitymowanym czynnie do wniesienia takiego powództwa jest właściciel (użytkownik wieczysty) rzeczy, a biernie jej posiadacz. Właścicielem działki gruntu, na której posadowione jest stanowisko parkingowe zajmowane przez pozwanego jest Spółdzielnia Mieszkaniowa (...). Legitymację czynną do występowania z powództwem o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z wiaty parkingowej posiada zatem Spółdzielnia, nie zaś Stowarzyszenie, które jedynie dzierżawi grunt zajmowany przez wiaty parkingowe.

Powód opierał swoje żądanie na podstawie uchwały podjętej przez walne zgromadzenie członków Stowarzyszenia podczas zebrania 28 czerwca 2017 roku. Zgodnie z jej treścią w przypadku bezumownego/bezprawnego zajmowania stanowiska parkingowego Zarząd Stowarzyszenia podejmuje kroki prawne w celu obciążenia danej osoby opłatą w wysokości 250 złotych za każdy miesiąc użytkowania stanowiska. Zauważyć należy, że z jednej strony uchwała nie stanowi źródła zobowiązania dla członków Stowarzyszenia, którzy bezprawnie/bezumownie zajmują stanowisko parkingowe, a jedynie upoważnia Zarząd do podjęcia kroków prawnych w celu obciążenia ich opłatą”, nadto zaś nie może mieć zastosowania do pozwanego A. L., gdyż w dacie jej podjęcia nie był on członkiem Stowarzyszenia, nie mogą go zatem obejmować wewnętrzne ustalenia poczynione w jego ramach.

Wreszcie podnieść wypada, że ciężar udowodnienia wysokości należnego wynagrodzenia obciążał w niniejszej sprawie powoda. Zauważyć bowiem trzeba, że pozwany zakwestionował żądanie pozwu tak co do zasady jak i wysokości. Powód w żaden sposób nie wykazał, że mógłby uzyskać z miejsca parkingowego korzyści opiewające na kwotę 250 złotych miesięcznie (w szczególności nie wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego odpowiedniej specjalności). Kwota ta jest tym bardziej niewiarygodna, że powód pobierał od członków Stowarzyszenia za analogiczny okres znacznie mniejszą opłatę miesięcznie, a zgodnie z umową i statutem nie miał uprawnień do rozporządzania stanowiskiem parkingowym w żaden inny sposób niż poprzez przydzielenie go członkowi Stowarzyszenia.

Tym samym powództwo w tym zakresie również podlegało oddaleniu.

Wobec cofnięcia skutecznie przez powoda powództwa co do odsetek od kwoty 352,32 złotych za okres od 14 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, powództwo w tej części podlegało umorzeniu stosownie do treści art. 355 k.p.c.